

א וידבר ה', אל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר. ב זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר-צִוָּה ה' לֵאמֹר: דָּבַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין-בָּהּ מוּם, אֲשֶׁר לֹא-עָלָה עָלֶיהָ עַל. ג וּנְתַתֶּם אֹתָהּ, אֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן; וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל-מַחוּץ לַמִּחֲנֶה, וְשַׁחֲטָהּ לִפְנֵיו. ד וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן, מִדָּמָהּ בָּאֶצְבָּעוֹ; וְהִזָּה אֶל-נֶכֶח פְּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד, מִדָּמָהּ-שִׁבְעַת פְּעָמִים. ה וְשָׂרַף אֶת-הַפָּרָה, לְעֵינָיו: אֶת-עֶרְוָה וְאֶת-בִּשְׂרָה וְאֶת-דָּמָהּ, עַל-פְּרִשָּׁה יִשְׂרָף. ו וְלָקַח הַכֹּהֵן, עֵץ אֲרִזָּה וְאִזּוֹב וְשִׁנִּי תוֹלַעַת; וְהִשְׁלִיךְ, אֶל-תּוֹךְ שְׂרַפַּת הַפָּרָה. ז וְכִבֶּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן, וְרֹחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם, וְאַחֵר, יָבֹא אֶל-הַמִּחֲנֶה; וְטָמֵא הַכֹּהֵן, עַד-הָעֶרֶב. ח וְהִשְׂרַף אֹתָהּ-יָכֶבֶס בְּגָדָיו בַּמַּיִם, וְרֹחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם; וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב. ט וְאַסֹּף אִישׁ טְהוֹר אֶת אֹפֶר הַפָּרָה וְהַנִּיחַ מַחוּץ לַמִּחֲנֶה, בַּמָּקוֹם טְהוֹר; וְהִיתָה לַעֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמַרְתָּ לְמִי נֹדֶה-חַטָּאת הוּא. י וְכִבֶּס הָאִסֹּף אֶת-אֹפֶר הַפָּרָה, אֶת-בְּגָדָיו, וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב; וְהִיתָה לְבְנֵי

הכנות של הפרה לטוהרות מתים.

יִשְׂרָאֵל, וְלִגְר הַגֵּר בְּתוֹכָם-לַחֻקַּת עוֹלָם. יא 1 הִנֵּגַע בָּמֶת, לְכָל-נֶפֶשׁ אָדָם-וְטָמֵא, שִׁבְעַת יָמִים. יב 2 הוּא יִתְחַטֵּא-בּו בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי-יִטְהַר; וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי-לֹא יִטְהַר. יג 3 כָּל-הִנֵּגַע בָּמֶת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר-יָמוּת וְלֹא יִתְחַטֵּא, אֶת-מִשְׁכַּן ה' טָמֵא-וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל: כִּי מִי נֹדֶה לֹא-זָרַק עָלָיו, טָמֵא יִהְיֶה-עוֹד, טָמְאָתוֹ בּו. יד זאת

כללים לטהרה והם החוקה מרכז ועיקר הפרק.

הַתּוֹרָה, 1 אָדָם, כִּי-יָמוּת בְּאֹהֶל: כָּל-הַבָּא אֶל-הָאֹהֶל וְכָל-אֲשֶׁר בְּאֹהֶל, יִטָּמֵא שִׁבְעַת יָמִים. טו וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ, אֲשֶׁר אֵין-צָמִיד פְּתִיל עָלָיו-טָמֵא, הוּא. טז וְכָל אֲשֶׁר-יִגַע עַל-פְּנֵי הַשָּׂדֶה, בַּחֲלָל-חֶרֶב אוֹ בָּמֶת, אוֹ-בַעֲצָם אָדָם, אוֹ בַקֶּבֶר-יִטָּמֵא שִׁבְעַת יָמִים. יז 2 וְלָקְחוּ לְטָמֵא מֵעַפֵּר שְׂרַפַּת הַחַטָּאת; וְנָתַן עָלָיו מִיִּם חַיִּים אֶל-כָּלִי. יח וְלָקַח אִזּוֹב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טְהוֹר וְהִזָּה עַל-הָאֹהֶל וְעַל-כָּל-הַכֵּלִים וְעַל-הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הִיוּ-שָׁם; וְעַל-הִנֵּגַע בַּעֲצָם אוֹ בַחֲלָל אוֹ בָּמֶת אוֹ בַקֶּבֶר. יט וְהִזָּה הַטְּהוֹר עַל-הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי; וְחִטָּאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרֹחַץ בַּמַּיִם וְטָהַר בָּעֶרֶב. כ 3 וְאִישׁ אֲשֶׁר-יִטָּמֵא וְלֹא יִתְחַטֵּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקָּהָל: כִּי אֶת-מִקְדָּשׁ ה' טָמֵא מִי נֹדֶה לֹא-זָרַק עָלָיו-טָמֵא הוּא.

פרטים לכללים הקודמים והם התורה

כא וְהִיתָה לָהֶם, לַחֻקַּת עוֹלָם; וּמִזָּה מִי-הַנֹּדֶה, יָכֶבֶס בְּגָדָיו, וְהִנֵּגַע בְּמִי הַנֹּדֶה, יִטָּמֵא עַד-הָעֶרֶב. כב וְכָל אֲשֶׁר-יִגַע-בּו הַטָּמֵא יִטָּמֵא; וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּגְעַת תִּטָּמֵא עַד-הָעֶרֶב.

סיכום עם נספח

השאלה הקשה ביותר היא אם הפרה מטהרת, מדוע העוסקים בה נטמאים? תשובת ספורנו- כמו תרופה המועילה לחולה אדם חבויא יחלה בה.

פרק לא- אחרי מלחמת מדין

יט וְאַתֶּם, חֲנוּ מַחוּץ לַמִּחֲנֶה-שִׁבְעַת יָמִים: כָּל הָרֹג נֶפֶשׁ וְכָל נֹגַע בַּחֲלָל, תִּתְחַטְּאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי-אַתֶּם, וְשָׁבִיכֶם. כ וְכָל-בְּגָד וְכָל-כָּלִי-עוֹר וְכָל-מַעֲשֵׂה עֹזִים, וְכָל-כָּלִי-עֵץ-תִּתְחַטְּאוּ. כא וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל-אַנְשֵׁי הַצָּבָא, הַבָּאִים לְמַלְחָמָה: זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר-צִוָּה ה' אֶת-מֹשֶׁה. כב אַךְ אֶת-הַזֹּהֵב, וְאֶת-הַכֶּסֶף; אֶת-הַנְּחֹשֶׁת, אֶת-הַבְּרָזֶל, אֶת-הַבְּדִיל, וְאֶת-הַעֹפֶרֶת. כג כָּל-דָּבָר אֲשֶׁר-יָבֹא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְטָהַר-אַךְ, בְּמִי נֹדֶה יִתְחַטֵּא; וְכָל אֲשֶׁר לֹא-יָבֹא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בַּמַּיִם. כד וְכִבֶּסְתֶּם בְּגָדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְטָהַרְתֶּם; וְאַחֵר, תָּבֹאוּ אֶל-הַמִּחֲנֶה.

Parashat Hukat –

The Torah chooses its words with great care. Each word that is used in the laws presented as *hukat haTorah* is directed towards a specific idea. Even, for example, the use of the word that is chosen to describe a man who is to become purified by means of the *parah* **adumah** – **adam** rather than *ish* – is significant. It reminds us of the first **Adam** who was created from the **adamah** only to sin and become defiled to the extent that he was lowered from his original status.

This chapter should be viewed as the closing chapter directed to the generation that left Egypt, for the next chapter already describes the death of Miriam that takes place in the 40th year in the desert, just prior to entering the land of Israel. Perhaps this is hinting to that generation that all there is for them to do now is to undergo a 40-year process of purification from the defilement of those who are dying out – together with their impure thoughts. This paves the way for a new, purer generation, which will be ready to enter the land of Israel.